

Tiranija Komunističke partije Kine

Predgovor

Kada se misli na tiraniju, većina Kineza se seća Qin Shi Huanga (259.-210. godina p.n.e.), prvog cara Qin dinastije, čija je okrutna vlada palila filozofske knjige i žive spaljivala Konfučijeve učenike. Qin Shi Huangov surov odnos prema njegovim ljudima proizilazi iz njegove politike “podržavanja svoje vladavine svim sredstvima pod nebeskim svodom” [1] Ova politika je imala četiri glavna aspekta: nametanje preterano velikih poreza; trošenje radne snage na projekte koji će veličati njega samog; brutalna mučenja pod drakonskim zakonima; i kontrolisanje ljudskog razmišljanja blokirajući sve puteve slobodnog razmišljanja i izražavanja, i spaljivanjem knjiga, pa čak i spaljivanjem živih učenih ljudi. Pod vladavinom Qin Shi Huanga, Kina je imala 10 miliona stanovnika. Car je izabrao preko 2 miliona da bi učestvovali u prisilnom radu. Qin Shi Huang je svoje drakonske zakone uneo u intelektualno područje, zabranjujući slobodu misli u masovnim razmerama. Za vreme njegove vladavine je ubijeno hiljade Konfučijevih učenika i sledbenika, koji su kritikovali vlast.

Tiranija uhvaćena kamerom: Kineska uniformisana policija i policija u civilu hapsi oko 10 Falun Gong praktikanata, koji su došli na Trg Tjenanmen da mirno apeluju za kraj progona, 9. Novembra 2000.godine (Global Photos/Liason)

Danas su nasilje i nepravde Komunističke Partije Kine (KPK) čak još gore nego u vreme tiranske Qin dinastije. Većina ljudi zna da je filozofija KPK filozofija “borbe”. Vladavina KPK se bazira na klasnoj borbi, linijskoj borbi i ideološkoj borbi i cilja protiv ljudi u Kini i izvan Kine. Mao Cetung, prvi vođa KPK od osnivanja Narodne Republike Kine (NRK), otvoreno je rekao: “Ono što je Qin Shi Huang uradio nije bilo ništa naročito. On je žive spalio 460 intelektualaca, ali mi smo spalili 46.000. Postoje ljudi koji Qin Shi Huanga i nas označavaju diktatorima, i mi ih sve prihvatamo. To je činjenica. Šteta da nas nisu više poštovali, znači moramo se još više potruditi.” [2]

Bacimo pogled na 55 teških godina Kine pod vladavinom KPK. Kako je njena osnivačka filozofija, filozofija “klasne borbe”, KPK od preuzimanja vlasti nije štedela napore da izvrši klasni genocid, i postigla je svoju vladavinu terorom koristeći politiku revolucije putem nasilja. Ubijanje i ispiranje mozga korišćeni su zajednički da bi se suzbila sva verovanja koja su se razlikovala od komunističke teorije. KPK je započinjala pokrete jedan za drugim da bi sebe

prikazala nepogrešivom i božanstvenom. Sledeći svoju politiku klasne borbe i nasilne revolucije, KPK se pokušala rešiti disidenata i suprotstavljenih socijalnih klasa, koristeći nasilje i trikove kako bi prisilila sve Kineze da postanu poslušne sluge njene tiranske vladavine.

1. Reforma sela – eliminisanje zemljoposedničke klase

Jedva tri meseca nakon osnivanja komunističke Kine, KPK je pozvala na eliminisanje zemljoposedničke klase, kao jednu od smernica njenog programa reformiranja sela koji je obuhvaćao celu zemlju. Partijska parola “zemlja ratarima” zadovoljavala je sebičnu stranu seljaka bez imanja, ohrabrila ih je da silom uzmu imanja i da zanemare moralne implikacije njihovih dela; to je čak podstaklo seljake bez imanja da se bore protiv onih seljaka, koji su posedovali imanje. Kampanja, koja je izuzetno tražila eliminisanje zemljoposedničke klase, počela je grupiranjem seoskog stanovništva u različite socijalne kategorije. Dvadeset miliona stanovnika na selu širom zemlje obeleženi su kao “zemljoposednici, bogati seljaci, reacionari, ili loši elementi”. Ovi novi izgnanici bili su suočeni s diskriminacijom, ponižavanjem i gubitkom svih svojih građanskih prava. Kada se program reformiranja sela proširio na najudaljenije oblasti i sela etničkih manjina, organizacije KPK su se takođe brzo proširile. Partijski komiteti i ogranci proširili su se svuda po Kini i osnovani su na nivoima sela i opština. Lokalni ogranci su bili glasnici za prenošenje instrukcija iz Centralnog Komiteta KPK i nalazili su se na prvim linijama fronta klasne borbe, podstičući seljake na ustanak protiv njihovih zemljoposednika. Skoro 100.000 zemljoposednika je umrlo za vreme ovog pokreta. U određenim oblastima, KPK i seljaci ubili su čitave porodice zemljoposednika, ne obraćajući pažnju na pol ili starost, kao metodu kompletnog iskorenjavanja zemljoposedničke klase.

U međuvremenu, KPK je započela svoj prvi talas propagande, proglašavajući da je “Predsednik Mao veliki spasioc ljudi” i da “samo KPK može spasiti Kinu. Za vreme reforme sela, seljaci bez poseda dobili su što su hteli s malo napora. Siromašni seljaci bili su zahvalni KPK za poboljšanje njihovog životnog standarda i tako su prihvatili propagandu KPK da je partija radila za dobrobit naroda.

Za vlasnike novodobivene zemlje, dobri dani “zemlja ratarima” bili su kratkotrajni. U roku od dve godine, KPK je seljacima nametnula celi niz praksi, kao što su grupe za uzajamnu pomoć, osnovne komune, napredne komune i narodne komune. Koristeći parolu kritiziranja “žena s vezanim nogama”, što znači onih koji su nešto sporiji, KPK je iz godine u godinu vodila i gurala seljake u socijalizam. Stavljajući žito, pamuk i ulje za kuvanje pod ujedinjeni sistem nabavke i prodaje širom zemlje, osnovni poljoprivredni produkti bili su isključeni iz tržišne razmene. Osim toga, KPK je ustanovila sistem registracije boravišta, sprečavajući seljake da idu u gradove da rade ili žive. Onima koji su registrirali svoj boravak u seoskim oblastima nije bilo dozvoljeno kupovati žito u državnim prodavnicama i njihovoj deci je bilo zabranjeno školovati se u gradovima. Deca seljaka su mogla biti samo seljaci, čime je 360 miliona seoskog stanovništva u ranim 1950-tim godinama pretvoreno u građane druge klase.

Od 1978. godine u prvih pet godina nakon prelaska iz sistema komunalnog življenja u sistem domaćinskog ugovora, prihodi seljaka su blago porasli i njihov socijalni status se nešto poboljšao. Ipak, i tako slaba korist je ubrzo bila izgubljena zbog korumpiranih seoskih funkcionera i neravnoteže cena između poljoprivrednih i industrijskih proizvoda. Kao rezultat toga, današnjih 900 miliona seljaka opet su upali u strašno siromaštvo, dok je ostatak Kine kroz ekonomske reforme zemlje postigao bolje životne standarde. Jaz među prihodima seoskog i gradskog stanovništva drastično se povećao i nastavlja se povećavati. Pojavili su se novi zemljoposjednici i dobrostojeći seljaci, koji su zamenili one, koji su bili eliminisani u programu reformiranja sela. Podaci novinske agencije Xinhua, vladine novinske agencije, ukazuju na to da se od 1997. godine: "Prihodi seljaka u oblastima osnovne proizvodnje žita i prihodi većine seoskih domaćinstava stagniraju i u nekim slučajevima se čak i smanjuju." Odnos među gradskim i seoskim prihodima se povećao od 1,8 na prema 1 sredinom 1980-tih godina do 3,1 prema 1 u današnje vreme.

2. Reforme u industriji i trgovini – eliminisanje kapitalističke klase

Izvorna kapitalistička klasa, klasa ljudi, koji su posedovali kapitalne investicije i stanovali u gradovima, takođe se morala suočiti sa uništenjem za vreme vladavine KPK. Za vreme reforme kineske industrije i trgovine, KPK je tvrdila da su kapitalistička klasa i radnička klasa u prirodi različite: kapitalistička klasa je eksploatorska, dok je radnička klasa ne-eksploatorska. Prema toj logici, kapitalistička klasa je rođena da eksploatira i neće prestati s tim, sve dok ne isčezne; ona samo može biti eliminisana, ali ne može biti reformirana. Pod takvim pretpostavkama, KPK je koristila ubijanje i ispiranje mozga da bi transformirala kapitaliste i trgovce. Kapitalisti su mogli uspevati, ako su išli ukorak s vladom, ali bi isčezli ako nisu. Ko je predao svoju imovinu državi i podržavao KPK, bio je smatran manjim problemom među ljudima. Sa druge strane, onaj ko se nije slagao ili se žalio na politiku KPK, bio bi označen reakcionarom i postao bi meta drakonske diktature KPK.

Za vreme vladavine terora, koji je proizašao iz ovih reformi, svi kapitalisti i vlasnici preduzeća predali su svoju imovinu. Mnogi od njih nisu mogli podneti poniženje koje su doživjeli i izvršili su samoubistvo. Chen Yi, tadašnji gradonačelnik Šangaja, svaki dan je pitao: "Koliko smo padobranaca imali danas?", misleći na broj kapitalista, koji su taj dan izvršili samoubistvo skačući sa vrhova zgrada. Na taj način je KPK brzo eliminisala privatnu svojinu u Kini.

Za vreme sprovođenja svog programa reforme sela i preduzeća, KPK je pokrenula mnoge masovne pokrete kojima je progonila kineske građane. Ovi pokreti uključuju: suzbijanje "kontra-revolucionara", kampanje za ideološku obnovu, čišćenje anti-KPK grupe, predvođene Gao Gangom i Rao Shushijem i istraga Hu Fengove [3] "kontra-revolucionarne" grupe. Od 1951. do 1952. godine, KPK je inicirala pokrete pod nazivom: "Kampanja Tri-Protivnika" i "Kampanja Pet-Protivnika", sa navedenim ciljem eliminisanja korupcije, rasipanja i birokratije unutar Partije, vlade, armije i masovnih organizacija. U stvarnosti, KPK je iskoristila ove pokrete za brutalan progon nebrojeno nedužnih ljudi.

Kako ima punu kontrolu vladinih sredstava, KPK ih je do krajnosti iskoristila u spoju s Partijskim komitetima, ograncima i podograncima u svakom političkom pokretu. Tri člana partije bi formirali malu borbenu grupu, prodirući u svako selo i susedstvo. Ove borbene grupe su bile svugda prisutne, ne ostavljajući kamen na kamenu. Ova duboko ukorenjena centralna mreža, nasleđena iz godina ratova KPK sa Japanom i Kuomitang-om (Nacionalističkom partijom, KMT), je od tada igrala ključnu ulogu u kasnijim političkim pokretima, uključujući i progon kineskih građana u današnje vreme.

3. Progoni religija i religioznih grupa

Drugo grozno delo koje je KPK počinila je brutalno suzbijanje religioznih i potpuna zabrana svih nevladinih grupa, nakon osnivanja Narodne Republike Kine. 1950. godine, KPK je dala naređenje svojim lokalnim upravama da zabrane sve nezvanične religiozne vere i tajna društva. KPK je navela da su ove "feudalističke" podzemne grupe samo sredstvo u rukama zemljoposjednika, bogatih seljaka, reakcionara i specijalnih agenata KMT, što ih čini neprijateljima KPK. U ovim progonima, koji su sprovedeni širom zemlje, KPK je mobilizirala klase, kojima je verovala, da identifikuju i progone članove religioznih grupa. Uprave na različitim nivoima direktno su bile umešane u rasturanju takvih "sujevernih grupa" kao što su zajednice Hrišćana, Katolika, Taoista i Budista. Oni su naredili svim članovima ovih crkvi, hramova i religioznih frakcija da se registriraju kod vladinih biroa i da se pokaju zbog svojih nezvaničnih aktivnosti. Ne slediti to značilo je žestoku kaznu. 1951. godine vlada je zvanično proglasila propise, kojima je pretila da će oni, koji nastave svoje aktivnosti u nezvaničnim grupama, biti suočeni sa doživotnom robijom ili smrtnom kaznom.

Ovim pokretom je progonjen veliki broj dobrodušnih ljudi koji su poštovali zakone i verovali u Boga. Nekompletne statistike ukazuju na to da je KPK u 50-tim godinama progonila, uključujući i kažnjavanje smrtnom kaznom, najmanje tri miliona religioznih vernika i članova tajnih grupa. KPK je pretresla skoro svako domaćinstvo širom Kine i ispitivala njihove članove, uništavajući čak i statue Kuhinjskog Boga, kojem su se kineski seljaci tradicionalno molili. Egzekucije su pojačale poruku KPK da je komunistička ideologija jedina zakonita ideologija i jedina zakonita vera. Uskoro se pojavio koncept "patriotskih" vernika. Državni ustav je štitio samo "patriotske" vernike. U stvarnosti, svejedno u koju religiju neko verovao, postojao je samo jedan kriterijum: ti si morao slediti naredbe KPK i morao si priznati da je KPK iznad svih religija. Ako si bio Hrišćanin, KPK je bila bog hrišćanskog Boga. Ako si bio Budist, KPK je bila Glavni Buda Glavnog Bude. Među Muslimanima, KPK je bila Alah Alaha. Kada se radi o Živom Budi u Tibetanskom Budizmu, KPK bi se umešala i sama izabrala ko će biti Živi Buda. Konačni ishod je da ti KPK nije ostavila drugi izbor nego da govoriš i radiš ono što ti KPK kaže da trebaš govoriti i raditi. Svi vernici su bili prisiljeni sprovoditi ciljeve KPK, dok su svoju veru mogli održavati samo zvanično. Ako to ne bi uradili, postali bi meta progona i diktature KPK.

Dvadeset hiljada hrišćanskih vernika sproveli su ispitivanje među 560.000 Hrišćana u kućnim crkvama u 207 gradova u 22 provincije u Kini. Ispitivanje je pokazalo da je od posetilaca kućnih crkvi, 130.000 bilo pod vladinom prismotrom. Do 1957. godine KPK je ubila preko 11.000 religioznih sledbenika i proizvoljno uhapsila i iznudila novac od mnogo više njih. Eliminirajući klasu zemljoposjednika i kapitalističku klasu i progoneći veliki broj vernika i ljudi koji su se pridržavali zakona, KPK je očistila put komunizmu da postane sveobuhvatna religija Kine.

4. Anti-desničarski pokret – indoktrinacija širom zemlje

1956. godine, grupa mađarskih intelektualaca formirala je Petefi-kružok, koji je bio kritičan prema mađarskoj vladi i učestvovao u forumima i diskusijama. Ova grupa je zapalila iskru nacionalne revolucije u Mađarskoj, koja je bila ugušena od strane sovjetske vojske. Mao Cetung je iz ovoga naučio lekciju, 1957. godine, Mao je pozvao kineske intelektualce i druge ne-komuniste da “pomognu KPK da se poboljša”. Ovaj pokret, poznat pod imenom “Pokret sto cvetova” je ukratko sledio parolu “neka se sto cvetova rascveta i neka se sto škola mišljenja nadmeće”. Njegov cilj je bio izmamiti “anti-partijske elemente u narodu”. U njegovom pismu šefovima Partije u provincijama 1957. godine, Mao Cetung je glasno objavio svoju nameru da “izmami zmije iz svojih rupa” puštajući ih da slobodno kažu svoje mišljenje da bi pomogli KPK da se popravi.

U to vreme su parole ohrabrivale ljude da se izjasne i obećavale da neće biti kažnjavanja – Partija “neće vući za rep, neće udarati šibom, neće stavljati kape, i nikad se neće obračunavati nakon jeseni.”, što znači da partija neće tražiti greške, napadati, obeležavati, ili tražiti osvetu. Ipak je kasnije KPK započela “anti-desničarski” pokret, proglašavajući 540.000 ljudi, koji su se usudili progovoriti “desničarima”. Među njima, 270.000 ih je izgubilo svoj posao u vladinim institucijama, a 230.000 su označeni “umerenim desničarima” ili “anti-socijalističkim elementima”. Mao Cetungovi politički trikovi u progonu ljudi uključivali su : izmamljivanje onih sa različitim pogledima, da bi se izjasnili; fabriciranje zločina; osuđivanje ljudi bez ikakve pravne procedure; i tvđenje da spašava ljude, dok je u stvari nemilosrdno napadao ljude.

Šta su onda bile “reakcionarne reči”, koje su prouzrokovale da toliko desničara i anti-komunista završe u izgnanstvu od skoro 30 godina u daleko zabačenim krajevima zemlje? “Tri glavne reakcionarne teorije”, koje su bile meta opštih i intenzivnih uvreda u to vreme, sastojale su se od nekoliko govora Luo Longjija, Zhang Bojuna i Chu Anpinga. Detaljniji pogled na to šta su oni predlagali, pokazuje da su njihove želje bile prilično bezazlene.

Luo je predložio formiranje udružene komisije KPK i raznih “demokratskih” partija kako bi istražile greške učinjene u “Kampanji Tri-Protivnika” i “Kampanji Pet-Protivnika” i u pokretima za čišćenje od reakcionara. Državno veće je samo često prezentiralo nešto Političkom konsultativnom Komitetu i Narodnom Kongresu, za posmatranje i komentare, i Zhang je predložio da bi Politički Konsultativni Komitet trebao biti uključen u proces donošenja odluka.

Chu je predložio da, s obzirom da i oni koji nisu članovi Komunističke Partije, takođe imaju dobre ideje, samopoštovanje i osećaj odgovornosti, nema potrebe da se širom cele zemlje članovi KPK postavljaju za rukovodioce svake radne jedinice, velike ili male ili čak i za timove pod svakom radnom jedinicom. Takođe nije bilo potrebe da sve stvari, velike ili male, moraju biti urađene onako kako predlaže KPK. Sva trojica su izrazili želju da slede KPK i nijedan od njihovih predloga nije prekoračio granice označene čuvenim rečima pisca i kritičara Lu Xuna [4], "Moj gospodaru, vaš ogrtač se isprljao. Molim Vas skinite ga i ja ću Vam ga oprati". Kao i reči Lu Xuna, njihove reči su izražavale pokornost, odanost i poštovanje.

Niko od osuđenih desničara nije predlagao da bi se KPK trebala zbaciti; sve što su oni ponudili je bila konstruktivna kritika. Ipak, upravo zbog ovih predloga, desetine hiljada ljudi su izgubili svoju slobodu. Ono što je usledilo su bili dodatni pokreti, kao što su "poverenje u KPK", pronalaženje ljudi sa čvrstim političkim stavovima i pokret "Tri nova Protivnika", pri čemu su intelektualci bili slani na selo da rade teške poslove i bili su hvatani desničari, koji su bili ispušteni prvi put. Ko god je imao nesuglasice s šefom na radnom mestu, bio je označen da je protiv KPK. KPK bi ih često izlagala stalnom kritiziranju ili bi ih slala u radni logor na prisilno preobrazovanje. Nekad je partija preseljavala čitave porodice na selo, ili bi zabranjivala njihovoj deci da idu na fakultet ili da se pridruže vojsci. Oni se nisu mogli prijaviti za posao u opštini u kojoj su živeli. Njihove porodice bi izgubile sigurnost stalnog posla i državnu zdravstvenu zaštitu. Oni su bili uvedeni u redove seljaka i postali su izgnanici čak i među građanima druge klase.

Nakon progona intelektualaca, neki učeni ljudi su razvili dvostruku ličnost. Oni su blisko sledili "Crveno Sunce" i postali su zvanični intelektualci KPK, radeći i govoreći šta god je KPK tražila. Neki drugi su se samo distancirali od političkih pitanja. Kineski intelektualci, koji bi trebali imati osećaj odgovornosti prema naciji, od tada su bili ućutkani.

5. Veliki skok napred – proizvodnje neistina da bi se proverila lojalnost ljudi

Nakon Anti-Desničarskog pokreta, Kina se počela bojati istine. Svako je bio umešan u slušanje neistina, govoru neistina, izmišljanje pogrešnih priča i izbegavanje i prikrivanje istine lažima i glasinama. Veliki Skok Napred je bila kolektivna nacionalna vežba u laganju. Ljudi iz cele nacije, pod rukovođstvom zle aveti KPK, učinili su mnogo absurdnih stvari. I lažovi i oni koje su lagali su bili prevareni. U ovoj kampanji laži i absurdnih akcija, KPK je usadila svoju nasilnu, zlu energiju u duhovni svet kineskih građana. U to vreme, mnogi ljudi su pevali pesme reklamirajući Veliki Skok Napred, "Ja sam Car Žada, ja sam Kralj Zmaja. Ja naređujem trim planinama i pet klanaca da se sklone na stranu, ja dolazim." [5] Politike kao što su "ostvarivanje proizvodnje 75.000 kg žita po hektaru", "udvostručivanje proizvodnje železa" i "nadmašivanje Velike Britanije za 10 i Sjedinjenih Američkih Država za 15 godina", pokušavane su godinu za godinom. Ove politike su dovele do ozbiljne oskudice širom Kine koja je koštala milione života.

Ko se među učesnicima osmog plenarnog sastanka Centralnog Komiteta KPK, održanog u gradu Lushanu 1959. godine ne bi složio sa pogledom generala Peng Dehuai-a [6] da je Veliki Skok Napred iniciran od strane Mao Cetunga bio besmislen? Ipak, podržavati ili ne politiku Mao Cetunga, označavalo je liniju između lojalnosti i izdaje, ili liniju između života i smrti. U priči iz kineske istorije, gdje je Zhao Gao [7] tvrdio da je jelen bio konj, on je znao razliku između jelena i konja, ali je namerno jelena nazvao konjem da bi kontrolirao javno mišljenje, učutkao rasprave i proširio svoju sopstvenu moć. Ishod plenuma u Luhanu je bio da je čak i Peng Dehuai bio prisiljen potpisati rezoluciju osuđujući samog sebe i odstranjujući se iz centralne vlade. Slično tome, u kasnijim godinama Kulturne Revolucije, Deng Xiaoping je bio prisiljen obećati da se nikad neće žaliti na odluku vlade da ga sklone sa njegovih pozicija.

Društvo se oslanja na iskustva iz prošlosti da bi razumelo svet i proširilo svoje horizonte. Ipak, KPK je ljudima oduzela mogućnosti da uče iz istorijskih iskustava i lekcija. Zvanična cenzura medija je samo pomogla da se i dalje umanju mogućnost ljudi da raspoznaju dobro od lošeg. Nakon svakog političkog pokreta, mlađe generacije su samo dobivale izveštaje, koji su veličali Partiju, ali su bili uskraćeni za analize, ideale i iskustva ljudi iz starijih generacija. Kao rezultat toga, ljudi su imali samo rasejane informacije kao osnovu za razumevanje istorije i presuđivanje novih događaja, misleći da su u pravu, a pri tome su bili hiljade kilometara udaljeni od istine. Na taj način je politika KPK da drži ljude neukima bila u potpunosti sprovedena.

6. Kulturna Revolucija – Svet okrenut naopačke zlom opsednutošću

Kulturna Revolucija je bila velika predstava, izvedena od strane komunističke aveti, jer je ona posedovala čitavu Kinu. 1966. godine, novi talas nasilja valjao se kineskom zemljom i nekontrolirani crveni teror tresao je planine i smrzavao reke. Pisac Qin Mu opisao je Kulturnu Revoluciju sumornim rečima:

To je zaista bila nečuvena nesreća: [KPK] je zatvorila milione zbog njihovih veza sa članovima porodice [koji su bili na meti], oduzela život milionima drugih, razorila porodice, pretvorila decu u bitange i lopove, palila knjige, srušila drevne građevine i uništila grobove starih intelektualaca, vršeći sve vrste zločina u ime revolucije.

Prema opreznim procenama broj neprirodnih smrtnih slučajeva u Kini za vreme Kulturne Revolucije iznosio je 7,73 miliona.

Ljudi često pogrešno misle da su se nasilje i pokolj za vreme Kulturne Revolucije desili najčešće za vreme buntovničkih pokreta, i da su Crvenogardisti i buntovnici bili ti, koji su ubijali. Ipak, hiljade zvanično obavljenih godišnjih knjiga kineskih okruga ukazuju na to da vrhunac neprirodnih smrti nije bio 1966. godine, kada su Crveni Gardisti kontrolirali najveći deo vladinih organizacija, ili 1967. godine kada su se buntovnici u različitim grupama međusobno oružano borili, već 1968., kada je Mao ponovo

stekao kontrolu nad celom zemljom. Ubice u ovim zloglasnim slučajevima su često bili iz redova armijskih oficira i vojnika, naoružanih policajaca i članova KPK sa svih nivoa vlade.

Sledeći primer ilustruje kako je nasilje za vreme kulturne revolucije bila politika KPK i regionalnih vlada, a ne ekstremno ponašanje Crvenih Gardista. KPK je prikrila direktno podsticanje i umešanost partijskih vođa i službenika vlade u nasilje.

Avgusta meseca 1966. godine Crveni Gardisti su prognali stanovnike Pekinga koji su u prošlim pokretima bili označeni "zemljoposedicima, bogatim seljacima, reakcionarima, lošim elementima i desničarima" i prinudili ih da odu na selo. Nekompletne zvanične statistike pokazale su da je u 33.695 stanova bio izvršen pretres i da je 85.196 stanovnika Pekinga bilo proterano izvan grada i poslano tamo odakle su njihovi roditelji prvobitno došli. Crveni Gardisti širom zemlje su sledili ovaj primer, proterujući preko 400.000 gradskih stanovnika na selo. Čak su i službenici na visokim funkcijama, čiji su roditelji bili zemljoposednici, bili suočeni sa progonom na selo.

U stvarnosti je KPK planirala kampanju isterivanja čak i pre nego što je počela Kulturna Revolucija. Bivši gradonačelnik Pekinga Peng Zhen izjavio je da stanovnici grada Pekinga trebaju biti ideološki čisti kao "staklo i kristal", što je značilo da će svi stanovnici sa lošom klasnom pozadinom biti proterani izvan grada. Maja meseca 1966. godine, Mao je naredio svojim podređenima da "štite glavni grad". Ustanovljen je radni tim glavnog grada pod rukovodstvom Ye Jianyinga, Yang Chengwua i Xie Fuzhija. Jedan od zadataka ovog tima je bio da koristi policiju da bi proterao stanovnike Pekinga s lošom klasnom pozadinom.

Ova istorija pomaže da se razjasni zašto vlada i policija nisu intervenirali, već su podržali Crvene Gardiste u pretresu stanova i progonu više od dva posto stanovnika Pekinga. Ministar Javne Sigurnosti, Xie Fuzhi, zahtevao je od policije da se ne meša u akcije Crvenih Gardista, već da im ponudi savete i informacije. Crveni Gardisti su jednostavno bili iskorišćeni od strane Partije da izvrše planiranu akciju, i onda su ovi Crveni Gardisti, krajem 1966. godine bili odbačeni od strane KPK. Mnogi su bili označeni kontrarevolucionarima i bili su zatvoreni, a drugi su poslani na selo, zajedno sa urbanom omladinom da rade i reformišu svoje mišljenje. Organizacija Crvene Garde Zapadnog Grada, koja je rukovođila progonom stanovnika grada, ustanovljena je pod "brižnim" vođstvom vođa KPK. Naredba da se optuže ovi Crveni Gardisti je takođe bila izdata nakon što je bila preispitana od strane generalnog sekretara Državnog Veća.

Sledeći odstranjivanje stanovnika Pekinga sa lošom klasnom pozadinom, seoske oblasti su započele još jednu rundu progona loših klasnih elemenata. 26. avgusta 1966. godine, govor Xie Fuzhija je bio dostavljen Policijskom Birou u Daxingu na njihovom radnom sastanku. Xie je naredio policiji da pomaže Crvenim Gardistima u pretresu domova "pet crnih klasa" (zemljoposednika, bogatih seljaka, reakcionara, loših elemenata i desničara) dajući im savete i informacije i pomažući im u njihovim poterama. Zloglasni Daxing masakr [8]

desio se kao rezultat direktnih naredbi policijske službe, a ubice su bile najčešće policajci, koji nisu čak poštedili ni decu.

Mnogi su bili primljeni u KPK zbog njihovog "dobrog vladanja" za vreme sličnih pokolja. Prema nekompletnim statistikama provincije Guangxi, oko 50.000 članova KPK bilo je angažovano u ubijanju. Među njima, više od 9.000 je bilo primljeno u Partiju kratko nakon što su nekoga ubili, više od 20.000 je izvršilo ubistvo nakon prijema u Partiju i više od 19.000 drugih članova Partije bilo je umešano u ubijanje na jedan ili drugi način.

Za vreme Kulturne Revolucije, klasna teorija je takođe bila primenjena za prebijanje. Loši su to zaslužili, ako su bili pretučeni od strane dobrih. Za jednu lošu osobu je bilo časno da prebije drugu lošu osobu. Ako bi dobra osoba prebila dobru osobu, to je bio nesporazum. Takva teorija, izmišljena od strane Mao Cetunga, široko se proširila u pokretima buntovnika. Nasilje i pokolji su bili široko rasprostranjeni, sledeći logiku da neprijatelji klasne borbe zaslužuju svako nasilje protiv njih.

Od 13. avgusta do 7. oktobra 1967.godine policajci u okrugu Tao u provinciji Hunan poubijali su članove organizacije "Vetar i Grom Xiangjianga" i članove "pet crnih klasa". Pokolj je trajao 66 dana; više od 4519 ljudi u 2778 domaćinstava je ubijeno u 468 brigada (administrativnih sela) od 36 narodnih komuna u 10 okruga. U celom administrativnom području, koje se sastojalo od 10 okruga, ubijeno je ukupno 9093 ljudi, od čega je 38% pripadalo u "pet crnih klasa" i 44% su bila njihova deca. Najstarija ubijena osoba je imala 78 godina, a najmlađa je bila stara samo 10 dana.

Ovo je samo jedan slučaj nasilja u jednoj maloj oblasti za vreme Kulturne Revolucije. U Unutrašnjoj Mongoliji, nakon osnivanja "revolucionarnog komiteta" početkom 1968.godine, prilikom čišćenja klasnih kategorija i eliminisanja izmišljene "Revolucionarne Partije Unutrašnje Mongolije" ubijeno je više od 350.000 ljudi. 1968. godine, desetine hiljade ljudi u provinciji Guangxi učestvovalo je u masovnom pokolju pobunjeničke organizacije "422", ubijajući više od 110.000 ljudi.

Ovi slučajevi pokazuju da su ove velike akcije nasilnog ubijanja za vreme Kulturne Revolucije bile direktno podsticane i naređene od strane lidera KPK, koji su ohrabivali i iskoristili nasilje da bi progonili i ubijali građane. Te ubice, koje su bile direktno umešane u naređivanje i sprovođenje ubijanja, najčešće su bili iz redova vojske, policije, naoružanih milicija i ključnih članova Partije i Lige Mladih.

Ako je za vreme Reforme Sela KPK iskoristila seljake da obori zemljoposjednike i dobije zemlju, za vreme Reforme Industrije i Trgovine radničku klasu da obori kapitaliste i stekne kapital, a za vreme Anti-Desničarskog Pokreta KPK je eliminisala sve intelektualce koji su imali suprotno mišljenje, šta je onda bio cilj svog ubijanja za vreme Kulturne Revolucije? KPK je iskoristila jednu grupu da ubije drugu i nije se oslanjala ni na jednu klasu. Čak i ako si bio iz redova radnika i seljaka, dve klase na koje se KPK oslanjala u prošlosti, ako se tvoje gledište razlikovalo od gledišta Partije, tvoj život je bio u opasnosti. I konačno, zbog čega se sve to desilo?

Cilj je bio ustanoviti komunizam kao jedinu religiju, koja će dominirati celom zemljom, kontrolišući ne samo državu, već i misli svakog pojedinca.

Kulturna Revolucija je pogurala KPK i Mao Cetungov kult ličnosti do vrhunca. Maova teorija se morala koristiti i diktirala je sve i vizija jednog čoveka se morala usaditi u mozgove desetina miliona ljudi. Kulturna Revolucija, na način dotad neviđen i koji nikad neće biti dostignut, namerno nije određivala šta se ne sme raditi. Umesto toga, Partija je naglašavala “šta se može raditi i kako to raditi. Sve izvan tog okvira nije se moglo raditi, niti čak razmišljati o tome”

Za vreme Kulturne Revolucije, svako u Kini obavljao je ritual sličan religioznom: “ujutro pitaj Partiju za instrukcije i podnesi izveštaj Partiji uveče”, salutiraj predsedniku Maou nekoliko puta dnevno, želeći mu bezgranično dug život, i svakodnevno izvodi jutarnje i večernje političke molitve. Skoro svaka pismena osoba morala je doživeti pisanje samo-kritike i izveštaja o sopstvenim mislima. Maovi citati slični ovome, često su bili recitovani: “Bori se žestoko protiv svake sebične misli.” Izvršavaj instrukcije bez obzira da li si ih razumeo; produbi svoje razumevanje u procesu izvršavanja”

Smeo se obožavati samo jedan “bog” (Mao); bilo je dozvoljeno studirati samo jednu vrstu knjige (Maovo učenje). Uskoro je proces “proizvodnje boga” dostigao stepen da ljudi nisu mogli kupiti hranu u kantini ako nisu recitovali Maov citat ili ga podržavali. Za vreme kupovine, vožnje autobusom ili čak za vreme telefoniranja, morao se recitovati jedan od Maovih citata, čak i ako je to bilo sasvim irelevantno. U ovim ritualima obožavanja, ljudi su bili ili fanatični ili cinični, i u oba slučaja su već bili pod kontrolom komunističke aveti zla. Proizvodnja laži, tolesiranje laži i oslanjanje na laži postao je način života kineskih ljudi.

7. Reforma i otvaranje – Nasilje napreduje s vremenom

Kulturna Revolucija je bila period pun krvoprolića, ubijanja, uvreda, gubljenja savesti i brkanja ispravnog i pogrešnog. Nakon Kulturne Revolucije, vođstvo KPK je često menjalo svoje parole, jer se vlada menjala šest puta u roku od 20 godina. Privatna svojina se vratila u Kinu, nejednakost u standardu življenja između gradova i seoskih oblasti se proširila, pustinjska oblast se brzo proširila, rečne vode se isušuju, i upotreba droga i prostitucija su se povećale. Svi “zločini” protiv kojih se KPK borila, sada su ponovo dozvoljeni.

Okrutno srce, podmukla priroda i zle akcije KPK, kao i njena sposobnost da zemlji donese propast su se povećale. Za vreme masakra na Trgu Tjenanmen 1989. godine, Partija je mobilisala armiju i tenkove da bi pobila studente, koji su protestovali na Trgu Tjenanmen. Opaki progon Falun Gong praktikanata je čak i gori. Oktobra meseca 2004. godine je grad Yulin iz provincije Shanxi, da bi oduzeo zemlju seljacima, mobilisao 1600 policajaca za borbu protiv nereda koji su uhapsili i ubili više od 50 seljaka. Politička kontrola kineske vlade nastavlja se oslanjati na filozofiju borbe i nasilja KPK. Jedina razlika u odnosu na prošlost je da je Partija postala čak još varljivija.

Donošenje zakona: KPK nije nikad prestala proizvoditi sukobe među ljudima. Oni su progonili veliki broj građana kao reakcionare, anti-socijaliste, loše elemente i članove zlih sekti. Totalitarna priroda KPK nastavlja da se sukobljava sa svim drugim građanskim grupama i organizacijama. U ime “održavanja reda i stabilizacije društva”, Partija je nastavila menjati ustav, zakone i pravila i progonila kao reakcionare sve koji se nisu slagali s vladom.

Jula meseca 1999. godine, Đijang Cemin je doneo ličnu odluku, protiv volje većine drugih članova Politbiroa, da uništi Falun Gong u roku od tri meseca; klevete i laži proširile su se celom zemljom. Nakon što je Đijang Cemin u intervjuu u francuskom listu “La Figaro” optužio Falun Gong da je “zla sekta”, kineska zvanična propaganda je sledila objavljujući članke kojima je vršila pritisak na sve ljude u zemlji da se okrenu protiv Falun Gong. Narodni Kongres je bio primoran doneti neodređenu “odluku” o borbi protiv zlih sekti; uskoro nakon toga su Vrhovni Narodni Sud i Vrhovni Narodni Pravobranilac zajednički objavili “objašnjenje” “odluke”.

22. jula 1999., novinska agencija Xinhua objavila je govore lidera ministarstva za organizaciju i ministarstva propagande, koji su otvoreno podržali Đijangov progon Falun Gong. Kineski građani su se našli upleteni u progon jednostavno zbog toga što je to bila odluka Partije. Oni samo mogu izvršavati naredbe i ne usuđuju se prigovarati.

U proteklih pet godina, vlada je upotrebila četvrtinu državnih finansijskih sredstava u svrhu progona Falun Gong. Svako u zemlji je morao proći test; najveći broj onih koji su praktikovali Falun Gong, ali su odbili prestati s praktikovanjem, izgubili su posao; neki su bili osuđeni na prisilni rad. Falun Gong praktikanti nisu prekršili nikakve zakone, niti su izdali zemlju ili se suprotstavljali vladi; oni su samo verovali u “Istinitost, Blagost i Trpeljivost”. Ipak, stotine hiljada ih je bilo zatvoreno. Dok je KPK uspostavila striktnu blokadu informacija, za više od 2800 ljudi je od strane njihovih porodica potvrđeno da su mučeni do smrti; stvarni broj mrtvih je mnogo veći.

Izveštaji medija: 15. oktobra 2004.godine list Wenweipao iz Hong Konga izvestio je da se 20. kineski satelit vratio na zemlju, padajući na kuću Hu Jiyua u gradu Penglai u opštini Dayin u provinciji Sichuan i uništavajući je. Izveštaj je citirao direktora vladinog biroa opštine Dayin Ai Yuqinga, koji je izjavio da je potvrđeno da je “crni grumen” bio satelit. Sam Ai Yuqing je bio zastupnik direktora projekta povratka satelita, i bio je na licu mesta. Ipak, Xinhua News je samo izvestila o vremenu povratka satelita, naglašavajući da je to bio 20-ti naučni i tehnički eksperimentalni satelit, koji se vratio u Kinu. Xinhua News nije spomenula ni reč o tome da je satelit uništio jednu kuću. To je tipičan primer postojane prakse kineskih medija da izveštavaju samo o dobrim vestima i zataškavaju loše, prema instrukcijama Partije.

Laži i klevete, koje su objavljivane u novinama i na televiziji u velikoj meri su pomagale u sprovođenju politike KPK u svim proteklim političkim pokretima. Naredba Partije bi se momentalno izvršila od strane medija u zemlji. Kada je Partija htela da započne Anti-desničarski pokret, mediji u celoj Kini izveštavali su jednoglasno o zločinima desničara. Kada je Partija želela da osnuje ljudske komune, sve novine u zemlji su počele hvaliti nadmoćnost ljudskih komuna. U

prvih mesec dana progona Falun Gong, sve televizijske i radio stanice, neprekidno su klevetale Falun Gong u svojim udarnim terminima kako bi ljudima isprale mozak. Od tada, Đijang je uvek iznova upotrebljavao sve medije da bi proizveo i proširio laži i neistine o Falun Gongu. To uključuje napor da se podstakne mržnja protiv Falun Gong, širom zemlje objavljujući lažne vesti kako Falun Gong praktikanti vrše ubistva i samoubistva. Primer takvog lažnog izveštavanja je inscenirani incident "samospaljivanja na Trgu Tjenanmen", koji je bio kritikovan od strane nevladine organizacije pod imenom "International Educational Development" kao akcija inscenirana od strane vlade, kako bi obmanula ljude. U proteklih pet godina nijedne novine ili televizijska stanica u Kini nije objavila istinu o Falun Gongu.

Kineski građani su se navikli na lažne medijske izveštaje. Iskusni novinar novinske agencije Xinhua jednom je rekao: "Kako možete verovati izveštaju Xinhue?" Ljudi su čak opisali kineske novinske agencije kao partijske pse. Kao što narodna pesma kaže: "To je pas odgojen od strane Partije, koji čuva vrata Partije. On će ugristi svakoga, koga Partija želi da ugrize, i ugrisće koliko god puta Partija to htela."

Obrazovanje: U Kini je obrazovanje postalo još jedno oruđe koje se koristi u svrhu kontrolisanja ljudi. Izvorni cilj obrazovanja je bio da se izgrade intelektualci koji će imati *znanje*, i ispravno *prosudivanje*. Znanje se odnosi na razumevanje informacija, podataka i istorijskih događaja; prosudivanje se odnosi na proces analiziranja, istraživanja, kritike i množenja takvog znanja – proces duhovnog razvoja. Oni koji imaju znanje bez odgovarajućeg prosudivanja nazivaju se knjiškim moljcima, a ne istinskim intelektualcima sa socijalnom savešću. Iz tog razloga su u kineskoj istoriji intelektualci sa ispravnim prosudivanjem bili visoko cenjeni, a ne oni koji su samo posedovali znanje. Ipak, pod kontrolom KPK, Kina je puna intelektualaca, koji imaju znanje, ali ne i moć prosudivanja, ili koji se ne usuđuju prosuđivati. Obrazovanje u školama se usredotočilo na podučavanje učenika da ne rade stvari, koje Partija nije htela da rade. Posljednjih godina, sve škole su počele podučavati politiku i istoriju KPK sa istim udžbenicima. Nastavnici nisu verovali sadržaju udžbenika, ali su bili prisiljeni partijskom "disciplinom" da to podučavaju protiv svoje volje. Učenici nisu verovali udžbenicima ili svojim nastavnicima, ali su ipak morali zapamtiti sve iz udžbenika da bi mogli položiti predmet. U zadnje vreme, pitanja o Falun Gongu su uvrštena u prijemne ispite za fakultete i visoke škole. Studenti koji ne znaju standardne odgovore ne mogu dobiti dovoljno poena da bi se mogli upisati na dobre fakultete ili više škole. Ako se student usudi reći istinu, biće momentalno izbačen sa fakulteta ili škole i izgubiće svaku šansu na zvanično obrazovanje.

U javnom sistemu obrazovanja, zbog uticaja medija i vladinih dokumenata, mnoge poznate izreke ili fraze se šire kao istina, kao što je npr. Maov citat: "Treba da podržavamo sve čemu se neprijatelj suprotstavlja i suprotstavljati se svemu što neprijatelj podržava." Negativni efekti su se posvuda proširili: to je otrovalo ljudska srca, istiskujući Blagost i uništavajući moralni princip života u miru i harmoniji.

2004. godine, Kineski Informativni Centar je analizirao anketu koju je napravila China Sina Net i rezultati su pokazali da se 82,6% kineske omladine složilo s

tim da se žene, deca i zatvorenici mogu zlostavljati za vreme rata. Ovaj rezultat je šokirajući. Ali on odražava stanje svesti kineskih ljudi i pogotovo mlađe generacije, kojoj nedostaje osnovno razumevanje tradicionalnog kulturnog koncepta dobrodušne vladavine ili predstave univerzalne čovečnosti.

11. septembra 2004. godine jedna osoba je u gradu Suzhou nožem fanatično iskasapila 28 dece. 20. septembra iste godine, osoba u Shandong provinciji povredila je nožem 25 učenika osnovne škole. Neki nastavnici osnovnih škola prisilili su učenike da ručno prave petarde da bi škola zaradila novac, što je rezultovalo eksplozijom u kojoj su učenici poginuli.

Ostvarivanje političkih ciljeva: Rukovodstvo KPK je često koristilo pretnje i prinudu da bi osiguralo izvršavanje svojih političkih ciljeva. Jedno od sredstava koja su koristili su bile političke parole. Dugo vremena, KPK je koristila broj postavljenih parola kao kriterijum za ocenjivanje nečijih političkih dostignuća. Za vreme Kulturne Revolucije, Peking je preko noći postao "crveno more" postera, sa parolom "Dole s vladajućim kapitalistima u Partiji" okačenom posvuda. Ironično je da su na selu parole bile skraćene na "Dole s vladajućom partijom".

Nedavno su Državni Biro za Šumarstvo i sve njegove stanice i biroi za zaštitu šume, kako bi reklamirali zakon o šumama, strogo naredili standardnu količinu parola, koje se trebaju okačiti. Ako se ne postigne kvota, to će se smatrati neispunjavanjem zadatka. Kao rezultat toga, lokalni vladini biroi okačili su veliki broj parola, uključujući i: "Ko god pali šume, ići će u zatvor". U sprovođenju kontrole rađanja posljednjih godina, bilo je i strašnijih parola, ka što su: "Ako jedna osoba prekrši zakon, celo selo će biti sterilizovano", "Radije još jedan grob, nego još jedna beba", ili: "Ako on nije imao vasektomiju, kao što je trebao, njegova kuća će biti srušena; ako ona nije imala abortus, kao što je trebala, njene krave i pirinčana polja će biti zaplenjena" Bilo je još parola, koje su kršile ljudska prava i ustav, kao npr. "Sutra ćeš spavati u zatvoru, ako danas ne platiš porez".

Parola je u suštini jedna metoda reklame, ali na puno direktniji način i tako što se ponavlja. Zato kineska vlada često koristi parole da reklamira političke ideje, verovanja i pozicije. Političke parole se takođe mogu smatrati rečima, koje vlada govori svojim ljudima. Ipak, nije teško osetiti sklonost nasilju i brutalnosti u političkim parolama KPK.

8. Ispiranje mozga cele zemlje i pretvaranje zemlje u "zatvor uma"

Najefikasnije oružje, koje KPK koristi kako bi održala svoju tiransku vladavinu, je njen sistem kontrole. Na dobro organizovan način, KPK nameće svakom od svojih građana mentalitet pokornosti. Svejedno da li partija sama sebi protivreči ili stalno menja svoju politiku, to sve nije bitno, sve dok ona može sistematski organizovati način da ljudima oduzme njihova ljudska prava, koja im prirodno pripadaju. Vladini pipci su svugde prisutni. Bilo u gradskim ili seoskim oblastima, ljudi su rukovođeni takozvanim uličnim ili gradskim komitetima. Donedavno, ako se neko želeo oženiti ili razvesti ili dobiti dete, za

sve ovo mu je trebala dozvola od ovih komiteta. Partijska ideologija, način razmišljanja, organizaciona i socijalna struktura, propagandni mehanizmi i administrativni sistemi služe samo njenom diktatorskom cilju. Kroz sisteme vlade, Partija teži da kontroliše misli i dela svakog pojedinca.

Ma kako brutalno KPK kontrolisala svoje ljude, to se ne ograničava samo na njeno sprovođenje fizičkog mučenja. Partija takođe prisiljava ljude da izgube svoju sposobnost nezavisnog mišljenja i pretvara ih u strašljive kukavice, koji samo gledaju da sebe zaštite i ne usuđuju se da progovore. Cilj vladavine KPK je da ispere mozak svakom od svojih građana, tako da oni misle i govore kao KPK i rade ono što ona propagira.

Postoji izreka da je "Partijska politika kao mesec, menja se svakih 15 dana". Bez obzira koliko često Partija menjala svoju politiku, svako u naciji to mora blisko slediti. Kada si iskorišćen kao sredstvo za napadanje drugih, moraš biti zahvalan Partiji što poštuje tvoju snagu; kada si povređen, moraš zahvaliti KPK što te "naučila lekciju"; kada si bezpravno diskriminisan i KPK to naknadno ispravi, moraš biti zahvalan KPK što je velikodušna, otvorena i može ispraviti svoje greške. KPK sprovodi svoju tiraniju kontinuiranim ciklusima progona, nakon kojih usleđuje naknadno ispravljanje.

Nakon 55 godina tiranije, KPK je uhapsila misli nacije i zatvorila ih unutar prostora dozvoljenog od strane KPK. Ako neko misli izvan ovih granica, to se smatra zločinom. Nakon borbi, koje su se uvek iznova ponavljale, glupost se veliča kao mudrost; biti kukavica je način preživljavanja. U modernom društvu, s Internetom, kao osnovnim sredstvom razmene informacija, KPK čak traži od svojih ljudi da imaju samo-disciplinu i ne čitaju vesti izvana ili posećuju stranice sa ključnim rečima kao što su "ljudska prava" i "demokratija".

Pokret KPK ispiranja mozga svojih ljudi je absurdan, brutalan i podao, a osim toga je svuda prisutan. On je iskrivio moralne vrednosti i principe kineskog društva i u potpunosti izvrnuo standarde ponašanja i životni stil nacije. KPK stalno koristi mentalna i psihička mučenja kako bi pojačala svoj apsolutni autoritet vladanja Kinom sveobuhvatnom "KPK religijom".

Zaključak

Zašto se KPK mora neprestano boriti da bi zadržala moć? Zašto KPK veruje da je borba beskrajna, sve dok život postoji? Da bi postigla svoj cilj, KPK ne preza od ubijanja ljudi ili uništavanja životne sredine, niti se KPK brine o tome što većina seljaka i mnogi stanovnici u gradovima žive u siromaštvu.

Da li je ideologija Komunizma razlog zbog kojeg KPK prolazi kroz beskrajne borbe? Odgovor je "Ne". Jedan od principa Komunističke Partije je da se otarasi privatnog vlasništva, što je KPK pokušala kada je došla na vlast. KPK je verovala da je privatna svojina koren svog zla. Ipak, nakon ekonomskih reformi 1980-tih godina, privatna svojina je ponovo dozvoljena u Kini i zaštićena je Ustavom. Kada progledaju kroz laži KPK, ljudi će jasno videti da je u svojih 55 godina vladavine, KPK samo režirala dramu preraspodele

svojine. Nakon nekoliko rundi takve raspodele, KPK je jednostavno kapital drugih pretvorila u svoju sopstvenu privatnu svojinu.

KPK za sebe tvrdi da je "pionir radničke klase". Njen cilj je eliminisati kapitalističku klasu. Ipak, pravila KPK sada jasno dozvoljavaju kapitalistima da se priključe Partiji. Članovi KPK više ne veruju u Partiju i Komunizam i postojanje KPK je neopravdano. Ono što je ostalo od Komunističke Partije je samo ljuska bez njenog navodnog sadržaja.

Da li je uspela dugogodišnja borba KPK da svoje članove odvraća od korupcije? Ne. 55 godina otkako je KPK na vlasti, korupcija, pronevere, kršenje zakona i dela, koja nanose štetu naciji i ljudima, još uvek su široko rasprostranjeni među službenicima KPK širom zemlje. Poslednjih godina, od ukupnog broja od oko 20 miliona partijskih funkcionera u Kini, osam miliona je bilo izvedeno na sud i osuđeno za krivična dela vezana za korupciju. Svake godine, oko jedan milion ljudi podnosi žalbe višim nadležnim službama zbog korumpiranih službenika, koji nisu pod istragom. Od januara do septembra 2004. godine, kineski Biro za razmenu stranih valuta istražio je slučajeve ilegalnog oslobađanja deviza u 35 banaka i 41 kompaniji i otkrio 120 miliona dolara ilegalnih transakcija. Prema statistikama iz poslednjih godina, ništa manje nego 4000 službenika KPK pobeglo je iz Kine sa proneverenim novcem, a količina novca ukradenog od države iznosi desetine milijardi dolara.

Jesu li bili uspešni napori da se poboljša obrazovanje i svesnost ljudi i da se oni nastave interesovati za probleme države? Odgovor je još jedno glasno "Ne". U današnjoj Kini, težnje za materijalnim dobrima su široko raširene i ljudi gube tradicionalnu vrlinu iskrenosti. Postalo je uobičajeno da ljudi obmanjuju rođake i varaju prijatelje. Što se tiče mnogih važnih pitanja, kao što su ljudska prava ili progon Falun Gong, mnogi Kinezi su ili nezainteresovani, ili odbijaju da govore. Zadržavati svoje misli za sebe i ne izgovarati istinu, postala je osnovna veština preživljavanja. U međuvremenu, KPK je u prikladnim prilikama uvek iznova budila javni osećaj nacionalizma. KPK može, na primer, organizovati Kineze da bacaju kamenje na američku ambasadu i da pale američke zastave. Kineski građani su uvek bili tretirani ili kao poslušna masa ili kao nasilna gomila, ali nikad kao građani s garantovanim ljudskim pravima. Kulturni napredak je osnova za podizanje moralnih standarda i principa. "Ako su svi ovi [moralni] principi odbačeni, onda ljudi ne bi imali zakone, koje bi sledili i ne bi razlikovali dobro i zlo. Oni bi izgubili svoju kontrolu...Tao bi bio uništen" [9]

Cilj klasne borbe KPK je da se kontinuirano stvori haos, kroz koji se ona može čvrsto ustanoviti kao jedna i jedina vladajuća partija i religija u Kini, koristeći partijsku ideologiju kako bi kontrolisala kineske građane. Vladine institucije, vojska i mediji su samo oruđa iskorišćena od strane KPK, kojima ona sprovodi svoju nasilnu diktaturu. KPK, koja je u Kini doživela neizlečive bolesti, je sama na ivici umiranja i njen kolaps je neizbežan.

Neki ljudi se brinu da će zemlja upasti u haos ako se KPK raspadne. Ko će zameniti ulogu KPK u upravljanju Kinom? U poređenju sa 5.000 godina kineske istorije, samo 55 godina u kojima je vladala KPK je kratko kao oblak koji brzo promiče. Ipak, na nesreću, u ovom kratkom periodu od 55 godina,

KPK je uništila tradicionalna verovanja i standarde; uništila tradicionalne moralne principe i socijalne strukture; preokrenula brižljivost i ljubav među ljudskim bićima u borbu i mržnju; i zamenila poštovanje prema nebu, zemlji i prirodi, sa arogancijom da "ljudi pokoravaju prirodu". Činovima uništavanja, jednim za drugim, Partija je razorila socijalne, moralne i ekološke sisteme, ostavljajući kinesku naciju u dubokoj krizi.

U kineskoj istoriji, svaki dobrodušni vođa je smatrao da su voleti, hraniti i obrazovati narod dužnost vlasti. Ljudska priroda teži dobroti i uloga vlasti je da podstakne ovu urođenu ljudsku sposobnost. Mencius je rekao: "Ovo je put ljudi: oni sa čvrstim namerama imaće nepokolebljiva srca, dok oni bez čvrstih namera, neće imati nepokolebljiva srca." [10] Obrazovanje bez napretka je bilo bezuspešno; tiranske vođe, koje nisu imale ljubavi za ljude, već su ubijali nevine, bili su prezreni od strane kineskog naroda.

Tokom 5000 godina kineske istorije, bilo je puno dobrodušnih vođa, kao što su imperator Yao i imperator Shun u davna vremena, imperator Wen i imperator Wu u Zhou dinastiji, imperator Wen i imperator Jing u Han dinastiji, imperator Tang Taizong u Tang dinastiji i imperator Kangxi i imperator Qianlong u Qing dinastiji. Blagostanje koje su ljudi uživali u ovim dinastijama je bilo rezultat toga što su se vođe vodili nebeskim Taom, sledeći učenje sredine i težeći miru i stabilnosti. Karakteristika dobrog vođe je da koristi čestite i sposobne ljude, da je otvoren prema različitim mišljenjima, da potpomaže pravdu i mir i daje ljudima ono što im treba. Na ovaj način, građani će poštovati zakon, sačuvati osećaj pristojnosti, živeti sretno i raditi uspešno.

Posmatrajući situaciju u svetu, često se pitamo ko određuje da li će jedna država živeti u blagostanju ili nestati, iako znamo da uspon i pad jedne nacije imaju svoje razloge. Kada KPK ode, možemo očekivati da će se mir i harmonija vratiti u Kinu. Ljudi će se vratiti istinitosti, dobronamernosti, skromnosti i toleranciji i nacija će opet voditi brigu o osnovnim ljudskim potrebama i sve profesije će uspevati.

Napomene:

[1] Iz "Anala namirnica i proizvoda" u Istoriji ranije Han dinastije (Han Shu). "Sve pod nebom" se odnosi na Kinu pod imperatorima.

[2] Qian Bochong, Orijentalna kultura, četvrto izdanje, 2000.godine

[3] Gao Gang i Rao Shushi su bili članovi Centralnog Komiteta. Nakon neuspelog nadmetanja u borbi za vlast 1954. godine, oni su bili optuženi za zaveru s ciljem cepanja Partije i zatim su bili izbačeni iz Partije. Hu Feng, intelektualac i književni kritičar suprotstavio se politici književnosti indoktrinacije, koju je sprovodila KPK. On je bio izbačen iz Partije 1955. godine i osuđen na 14 godina zatvora. Od 1951 do 1952. godine, KPK je započela "kampanju protiv tri zla" i "kampanju protiv pet zala", pokreta sa naglašenim ciljem odstranjivanja korupcije, rasipanja i birokratije unutar Partije, vlade, armije i masovnih organizacija.

[4] Lu Xun ili Lu Hsün (25.09.1881.-19.10.1936.) se često smatra osnivačem moderne domaće (Baihua) kineske literature. On je takođe bio poznati

prevodilac. Kao levičarski pisac, Li je igrao važnu ulogu u istoriji kineske literature. Njegove knjige su imale veliki uticaj na veliki broj kinske mladeži. Kada se vratio u Kinu sa studiranja medicine u gradu Sendai u Japanu 1909. godine, postao je predavač na univerzitetu u Pekingu i počeo je pisati.

[5] I Car Žada i Kralj Zmaja su kineske mitološke figure. Jade Emperor, formalno poznat kao August Personage of Jade i kako ga deca i obični ljudi neformalno nazivaju Ded Nebo, je gospodar Neba i jedan od najvažnijih bogova kineskog daoističkog panteona. Kralj Zmaja je nebeski gospodar četiri okeana. Svakim od okeana, koji svaki odgovaraju jednom kardinalnom smeru, vlada jedan Kralj Zmaja. Kraljevi Zmaja žive u kristalnim palatama, čuvani od strane vojnika morskih račića i generala rakova. Osim vladanja vodenim životom, Kraljevi Zmaja takođe upravljaju oblacima i kišom. Za Kralja Zmaja Istočnog Mora se kaže da ima najveću teritoriju.

[6] Peng Dehuai (1898-1974): Kineski komunistički general i politički vođa. Peng je bio glavni komandant u Korejskom ratu, vice-premier Državnog Veća, član Politbiroa i ministar odbrane od 1954. do 1959. godine. On je bio odstranjen sa njegovih zvaničnih pozicija, nakon neslaganja sa Maovim levičarskim pristupom na plenumu KPK u Lushan-u 1959. godine.

[7] Zhao Gao (datum rođenja nepoznat, umro 210 godine p.n.e): Glavni evnuh za vreme Qin dinastije. 210. godine p.n.e, nakon smrti imperatora Qin Shi Huanga, Zhao Gao, glavni ministar Li Si i Hu Hai, drugi sin imperatora izmislili su dve želje imperatora, učinivši Hu Haija novim imperatorom i naređujući prestolonasledniku princu Fu Su da izvrši samoubistvo. Kasnije su se sukobi između Zhao Gao i Hu Haija zaoštrili. Zhao je doveo jelena u kraljevski sud i rekao da se radi o konju. Samo mali broj činovnika se usudio da izrazi neslaganje i da kaže da je to jelen. Zhao Gao je verovao da su ti činovnici, koji su životinju nazvali jelenom protiv njega i uklonio ih je sa njihovih pozicija.

[8] Masakr u Daxingu se desio avgusta meseca 1966. godine za vreme promene partijskog vrha u Peking. U to vreme, Xie Fuzhi, ministar javne bezbednosti, održao je govor na sastanku biroa javne sigurnosti u Peking, gde se založio za ne mešanje u akcije Crvenih Gardista protiv "pet crnih klasa". Ovaj govor se kratko nakon toga preneo i na sastanku Stalnog Komiteta Biroa javne sigurnosti u Daxinu. Nakon sastanka, Biro javne sigurnosti Daxina odmah je preuzeo akciju i napravio plan da nahuška mase u oblasti Daxina da ubiju "pet crnih klasa".

[9] Iz "Kolekcije političkih spisa" Kang Youwei-ja (1981). Zhonghua Zhuju. Kang Youwei (1858-1927) je bio važan reformatorski mislilac kasnog Qing perioda.

[10] Iz „Mencius-a“